

**Я покажу тобі Ріо. Я покажу
тобі Ріо**

КУПИТИ

Він - один із найпопулярніших блогерів, що вигадав собі ідеальне життя, і так герой його дописів став тим, ким він сам хотів бути: відчайдушним і талановитим шукачем пригод, чиї дні сповнені запаморочливих злетів та падінь, романів на одну ніч і захопливих вражень. У нього закохуються, з ним прагнуть спілкуватися, на його публікації щодня чекають, навіть не підозрюючи, що по той бік екрана - незграбний і невпевнений у собі мрійник, який зачинився у чотирьох стінах і роками боїться зустрітися з реальністю. Яюсь із вікна своєї квартири він побачив дівчину з пшеничним волоссям, що мешкає у його дворі, - і відтоді для нього почалася нова історія. Та її фінал залежатиме від того, чи відважиться він урешті - хоч на короткий час - прожити власне, а не чуже життя.

КРІСТІНА НГҀЕН

ФАБУЛА
ВИДАВНИЧИЙ ДІМ

Я ПОКАЖУ ТОБІ РІО

Частина четверта

«Усю ніч у Ріо лив дощ. На ранок океан підійшов до набережної так близько, що, здавалося, ще трохи — і хвилі змиють мій дім. Коли йде дощ, на мене накочує меланхолія і хочеться сумувати. Або сидіти біля вікна й дивитися вдалину на океан — туди, звідки прилітає східний вітер. Знаю, потім знову будуть нагрітий добіла асфальт, гарячий пісок, і смагляві кралечки в червоногарячих спідницях сяятимуть біло-сніжними усмішками. А поки переїщить дощ. Я сиджу біля відчиненого вікна і, витягнувши руку, дивлюся, як на мою долоню падають великі прозорі краплини. Унизу вирує вода. І я чекаю. Знаю, дощ обов'язково скінчиться».

* * *

У вхідних висить декілька термінових листів. Один — від його особистого менеджера з сервісу — організатора туру до Ріо. Інший — підтвердження оплати від контори, яка займається терміновим оформленням закордонних паспортів. Вони пишуть, що паспорт для Вероніки Костюченко готовий. А в месенджері блимають нові повідомлення від Тіни.

«Привіт», — пише він.

tina:

Чорти б тебе вхопили. Куди ти подівся? Я вже думала, ти помер.

Паша:

Все ще живий, вибач. Просто мав певні проблеми. Але я тут.

tina:

Не міг попередити?

Паша:

Вибач.

tina:

Останнім часом ти поводишся дивно, і мені це не подобається.

Паша:

Пробач, такого більше не повториться.

tina:

Ок.

Паша:

Дякую за результати конкурсу.

tina:

Будь ласка. У неї справді гарне фото.

Паша:

Дякую, я твій боржник.

tina:

Сподіваюся, ти повернеш свій борг, як слід попрацювавши.

Жирний ще раз дивиться на результати голосування і Нічине фото на головній сторінці. Його лице розпливається в усмішці. Він задоволено потягується, але наступної миті болісно кривиться і похапцем тягнеться по упаковку з ліками.

За деякий час біль відступає. Дзвонить телефон. Жирний, обережно торкнувшись до лівого боку грудей і все ще прислухаючись до себе, повільно піднімається і йде по мобільний. Приймає дзвінок і одразу чує діловитий чоловічий голос:

— Павле, вітаю. Тут з'явилося донорське серце, щойно з реанімації. Хлопець загинув в аварії, дані хороші. Ви можете приїхати протягом години?

— Так швидко?

У голосі Жирного чутно розгубленість і страх.

— Що значить «так швидко»? — чоловік на іншому кінці звучить вимогливо. — Ви жартуєте? Ми вас попереджали, що все може статися

будь-якої миті. Вільні серця, знаєте, на дорозі не валяються, а ми не замовляємо нещасних випадків.

— То треба приїхати зараз? Просто я ще кілька днів матиму важливі справи, і мені б хотілося...

— Павле, ви мене явно не розумієте, — нетерпляче перебиває його чоловік. — У вас немає кількох днів, а якщо ви зараз не приїдете, серце буде пересаджене наступному в черзі. Часу обмаль. Ну то як?

Жирний стоїть, міцно притиснувши телефон до вуха. Коли знову озивається, у голосі його вчуваються соромливі, мало не вибачливі нотки:

— Зараз я точно не можу. У мене є термінові справи.

— Терміновіші за життя?

— Я дав обіцянку і мушу дещо завершити перед тим, як зможу їхати на операцію. Якщо часу нема, тоді хай це серце піде комусь, хто на нього чекає.

На іншому кінці зависає нетривала мовчанка. Тоді чоловік озивається знову. Він аж ніяк не очікував на відмову, тож вимовляє кожне слово дуже повільно, майже по складах, немов хоче пояснити щось людині з психічним розладом:

— Добре, Павле. Але ви усвідомлюєте, що у вас не так уже й багато часу, а наступний раз може настати доволі нескоро, зважаючи на те, скільки у вас цього часу залишилось?

— Так, — каже Жирний, помовчавши, — я розумію і готовий ризикнути.

— З вашим здоров'ям я б радив утриматися від ризику, але ви — доросла людина і це ваша особиста справа, — голос співрозмовника стає спокійнішим: — Тоді я надішлю вам електронною поштою листа

з офіційною відмовою. Роздрукуйте, розпишіться, відскануйте і надішліть назад сьогодні. І все ж, добре подумайте.

— Дякую, — бурмоче Жирний, і зв'язок обривається.

* * *

Надворі досі періщить дощ. Струмені води стікають донизу, бризки потрапляють крізь пробите скло на підвіконня. Жирний сідає біля вікна і кладе підборіддя в утворену калюжу. Він застигає в цій позі, скидаючись на печального втомленого слона, якого витягнули з джунглів і перевезли до зоопарку. Його обличчям струмує вода, але він не зрушує з місця. Так спливає година. Нарешті дощ ущухає, струмені перетворюються на поодинокі краплі. Жирний помічає Ніку, яка швидко перетинає двір. Навіть звідсіля йому видно її схвильований вираз.

Він витирає лице руками і йде у передпокій відчинити їй двері.

— Привіт! — голосно вітається Ніка з порога. — Як ти?

— Привіт, та все гаразд, — відповідає Жирний.

— Точно?

Ніка стоїть, тривожним поглядом прикипівши до обличчя Жирного.

— Так, — киває Жирний, усміхаючись. — А ти знаєш, що твій знімок переміг і був обраний як фото тижня?

— Ти серйозно?

У Нічиному голосі бринять хвилювання і кепсько прихований захват.

— Ще б пак.

— Ні, я точно пройшла? Ти бачив моє ім'я?

— Так, — знову киває Жирний, і Ніка радісно кидається йому на шию.

Жирний, заздалегідь передбачивши такий порив, безуспішно намагається його уникнути. Але Ніка настирливо обвиває його шию і, міцно вчепившись у неї руками, повискує, як щеня:

— Я пройшла, пройшла, як же це круто!

— Ти мене зараз задушиш, — хрипить Жирний, а Ніка, не даючи оговтатись, хапає його за руку і тягне до вітальні.

— Покажи, покажи мені! — вигукує вона крізь сміх, закидаючи на диван свій рюкзак, і обіруч тягне Жирного до комп'ютера.

Жирний слухняно відкриває сайт, і Ніка жадібним поглядом впирається в екран.

— Я не вірю, це як сон, — зрештою ледве чути каже вона. — Як казковий сон, і це відбувається зі мною. Я ніколи не думала, що зможу, але пройшла. Розумієш?!

— Розумію, — розсудливо промовляє Жирний, — і чомусь я цілковито переконаний, що ти пройдеш у фінал і потрапиш у Ріо. Мені здається, що це може трапитися раніше, ніж ти думаєш.

Ніка мовчки дивиться на нього. Нараз її обличчя кривиться, і здається, що от-от вона заплаче.

— Знаєш... — починає вона, але Жирний застережливо піднімає вказівний палець.

— Навіть не думай, — каже він. — У житті, як у фотографії, важливо не зіпсувати моменту. Тож краще без зайвої патетики. Може, відсвяткуємо твою перемогу? Правда, не маю, на жаль, чим тебе пригостити...

— А я маю, — сміється Ніка, хапаючи рюкзак і виймаючи з нього пакет з булочками. — Купила дорогою. Тобі ж таке можна?

Вона питально дивиться на Жирного, і той киває.

— Взагалі-то, ні, але іноді можна. Ми ж зібралися відсвяткувати. До речі, у мене для такої нагоди є добре іспанське вино.

Жирний іде на кухню і повертається з пляшкою та двома келихами.

— Ось, кілька років беріг, та все приводу не було, — каже він, усміхаючись і зосереджено викручуючи корок. — Нарешті з'явився.

Ніка ошелешено притискає долоні до щік. Жирний розливає вино в келихи.

— У кожної мрії — свій шлях здійснення. Випиймо за те, щоб твої мрії збувалися вчасно, — промовляє він урочисто.

— Ох, — надпивши з келиха, морщиться Ніка. — Що тут намішано?

— Подобається?

— Кислятина, — жалібно промовляє Ніка, і Жирний скрушно видихає.

— Ти нічого не тямиш у винах, — каже він.

Ніка тягнеться за булочкою, щоб заїсти.

— Вино не заїдають, — іронічно продовжує Жирний. — І взагалі, щоб відчутти смак вина, треба ставитися до нього з повагою. От уяви, як руки незнайомого тобі винороба у третьому поколінні з любов'ю та ніжністю обробляють виноград, збирають урожай, а тоді готують вино за секретним рецептом, аби воно мало абсолютно неповторний букет. Візьми, понюхай.

Він крутить келихом перед носом у Ніки, і вона сторожко приношується.

— Відчуваєш запах? — питає Жирний з надією в голосі.

Ніка невпевнено киває, і стає цілковито ясно, що вона нічого не відчуває.

— Поглянь на назву і спробуй запам'ятати. Коли-небудь обов'язково знову спробуй це вино, згадай нашу розмову — і, може, тоді відчуєш цей приголомшливий букет, — каже Жирний і, заплющивши очі, надпиває маленький ковток. — Як же приємно пити вино у компанії — хай навіть такої неосвіченої особи.

— Та ну тебе, — усміхається Ніка.

За вікном зовсім темніє.

У кімнаті зависає мовчанка. Врешті до Жирного долинає тихий Нічин голос:

— Ти сумуєш за Федором?

Жирний не відповідає.

— Пам'ятаєш, ти казав, що ніхто не йде назовсім, доки про нього пам'ятає бодай одна людина? Мені здається, він зараз десь поряд, — продовжує Ніка невпевнено. — Ось просто десь тут, наче й не йшов нікуди. Це тому, що ми про нього пам'ятаємо. Думаю, він зараз поруч: сидить і радіє, що я за тобою наглядаю.

— А ти за мною наглядаєш? — уточнює Жирний, і Ніка серйозно киває. — І як же ти за мною наглядаєш? — примружившись, запитує він.

— Стежу з вікна. Думаєш, це тільки ти за мною підглядаєш? Знаєш, я ж спочатку подумала, що ти збоченець якийсь. Лише потім зрозуміла, що ти просто інший. Зовсім не такий, як усі. І тепер, коли ти з'явився в моєму житті, у ньому почали відбуватися казкові речі. Ось, може, навіть до Ріо потраплю. Це наче казка якась, і мені здається, це все ти.

— Тобто я — типу жирна фея? — питає він іронічно.

— До чого тут жирна?

— Ну, я ж жирний, — спокійно каже він.

— Ну так, цього не заперечиш, — філософськи протягує Ніка. — Тільки тоді вже не фея, а фей.

— Так мене ще не називали, — задумливо промовляє Жирний.

— Слухай, а скільки мені залишилося до фіналу? — раптом згадавши про конкурс, питає Ніка. — Виходить, чекати ще три тижні?

— За задумом, так, — трохи помовчавши, відповідає Жирний. Він думає про можливий фінал власної історії, але про це він їй не розповість. Принаймні не зараз.

— І невже вони оплачують всю поїздку? — голос Ніки звучить недовірливо. — Це ж дороге.

— Вони оплачують все, — відказує Жирний.

— Оце б круто було виграти! — промовляє Ніка.

За якусь мить Жирний питає:

— А що б ти зробила найпершим ділом, якби опинилася в Ріо?

Ніка зручно вкладається на дивані й, прикусивши нижню губу, дивиться у стелю:

— Навіть не знаю. Я стільки всього хочу. Мабуть, першим ділом пішла би на пляж.

— На який? — допитується Жирний.

— Ну, не знаю. На Копакабану, напевно. А ти на який?

— Знаєш, для першого пляжу я обрав би Іпанему.

— Чому?

— Бо якщо віриш у те, що в кожного міста є серце, то для мене серце Ріо — в Іпанемі, — тихо проказує Жирний.

— Ти знаєш, П. з Ріо також про це писав, — несподівано згадує Ніка.

Дощ ущухає. На годиннику північ.

— Я піду, — каже Ніка невпевнено.

— Добраніч, — стомлено погоджується Жирний.

— До завтра, Пашо.

Коли за нею зачиняються двері, а кроки на сходах стихають, Жирний сідає за комп'ютер і заходить на свій блог.

* * *

«На вершині пагорба в дерев'яній хатині жила дівчина. Насправді хатина була не зовсім дерев'яна: три стіни — з дерева, четверта — з картону, та ще лист шиферу над головою. Дашок був нерівний, і в одному місці крізь нього проглядав шматочок синього неба. Очі в дівчини також були сині, а коли на небі з'являлися хмари — робилися темніші. Коли ж світило сонце, ті очі наповнювалися такою синню, яка буває лиш у моря на тлі найбільшого піску. Вона усміхалася так, що навіть картини, що ширяли в небі, на мить застигали у своєму леті, засліплені її усмішкою. Коли дівчина сміялася, здавалося, тисячі дзвіночків гойдаються на вітрі. Але коли йшов дощ, вона ставала мовчазною, виходила на пагорб, розкидала руки — і від цього скидалася на мовчазну сіру статую, що височіла на горі навпроти.

— Чому, коли йде дощ, моє серце переповнюється водою настільки, що хочеться виплеснути її й полетіти кудись далеко-далеко? — промовляла дівчина, звертаючись до неба, а може, й до моря.

Вона стояла із заплющеними очима, і тому годі було сказати, з ким саме вона розмовляла.

Дівчина любила дощ. Коли гримів грім, вона виходила зі свого дерев'яно-картонного будиночка і, сівши на краю пагорба, дивилася, як місто накриває водяна завіса. Її обличчям текли краплі дощу, і здавалося, ніби то сльози, та насправді вона усміхалася. А може, усміхалася і плакала водночас.

А потім виглядало сонце і вона бігла купатися вниз, до океану. Плескалася у хвилях, і випадкові перехожі не могли відвести від неї очей. Якось один із них підійшов до дівчини, коли вона виходила з океану, і заговорив до неї. У нього були дивні-предивні очі переливчастого, як ртуть, кольору. Та й сам він відрізнявся від тутешніх мешканців. У тих була смаглява шкіра, а в нього — геть біла, майже перлиста, яка немовби світилася зсередини. Дівчина подумала про те, що ніколи не бачила людей з такою шкірою. Мабуть, чужоземець. Вона запитала подорожнього, звідки він, і той відповів, що прийшов здалеку.

— Я звідти, звідки приходить дощ, — сказав він.

— Нащо ж ти прибув сюди? — спитала дівчина. — Тут так рідко іде дощ.

— Я прийшов по тебе, бо ти сама мене покликала, — сказав він, і дівчина одразу йому повірила.

Вона простягнула подорожньому руку, і вони почали підніматися на верхівку пагорба. Дівчина вела його у свою хатинку. Почався дощ. Вони йшли вузькою стежиною і що вище піднімалися, то густішав туман, що сповивав місто під ними. А коли дісталися самого вершечка, дівчина вже не бачила міста, бо під нею, скільки не кинь оком, простилалися важкі сріблясті хмари. На пагорбі повітря було прозоре, але дівчині здавалося, що, коли вона дихає, у неї проникає дощ, краплина за краплиною потрапляючи у кров, і жене її, наче прозору гірську річку. Від переливчастого погляду незнайомця в її голові шуміло так, що вона вже не могла розчути своїх думок.

— У мене в голові шумить, — сказала вона глухо, і мандрівник посміхнувся.

— Це через дощ, — мовив він.

Влада дощу була настільки могутньою, що навіть ніч відступила. Їх сповивав срібний туман, зітканий із водних струмінців. У цьому тумані загубилося місто, а шум хвиль здавався майже нечутним.

Незнайомця з переливчастою шкірою звали Рохус. На його спині, виткане срібними нитками, виблискувало татуювання — в'язь дивних, незрозумілих знаків. Коли дівчина проводила по них пальцями, вони оживали і мерехтіли сильніше. Вона відчувала, як ці знаки, мов опік, виступають на прохолодній Рохусовій шкірі.

— Що тут написано? — спитала вона якось, але Рохус тільки похитав головою.

— Тобі не варто цього знати.

— Чому?

— Бо інколи краще не знати, — відповів він усміхнено, і дівчині здалося, що в його очах промайнула печаль.

І тоді вона також затужила, бо Рохус став їй дорогий. Вона не знала, чи довго він пробуде тут і чи зможе залишитися, але розуміла, що без нього її життя вже не буде таким, як колись.

Часом вона виходила з хатинки на край пагорба й дивилася на місто, але за туманом не бачила нічого. Це наганяло на неї тугу, бо вона любила місто і не хотіла його втрачати. У такі миті дівчина ловила на собі пильний погляд Рохуса й намагалася всміхнутися, але їй здавалося, що він читає в її душі кожнісіньке затаєне від нього слово.

Якось він сказав, що йде.

— Я не можу залишатися тут більше. А ти не підеш зі мною, — додав він, не встигла дівчина промовити й слова. — Ти залишишся в цьому місті, бо любиш його і сонце, яке тут світить.

Сльози набігли на її очі, покотились додолу, і Рохус витер їх м'яким рухом.

— Ці сльози я заберу з собою. Щоразу, коли я думатиму про тебе, у цьому місті йтиме дощ. І ти пам'ятатимеш, що десь далеко я згадую про тебе. Якщо дощ триватиме недовго — знай, я думаю про тебе. Якщо краплі стукотітимуть об землю, немовби намагаючись пробити її наскрізь, — знай, я думаю про тебе. Якщо місто застелить туман і хмари висітимуть низько-низько — знай, я думаю про тебе.

— Дозволь мені піти з тобою, — попросила дівчина, але Рохус лише похитав головою.

— Якщо підеш зі мною, то ніколи не зможеш повернутися і вже не побачиш сонця та свого міста. Ніколи не зможеш бути вільною.

— Але ж ти вільний, — сказала вона.

— Я вже давно не пам'ятаю, що таке свобода, — тихо відповів Рохус, але дівчині здалося, що кожне промовлене ним слово схоже на гуркіт грому, — відколи зустрів тебе. І тому ти не підеш зі мною. Ти зостанешся жити в цьому місті. Ти не забудеш мене. Але зможеш радіти приходу кожного дня і настанню ночі. Сонцю, океану... Твої дні будуть сповнені радості, пригод і всього, що зветься життям. Ти будеш щаслива. І лиш іноді, коли в місті йтиме дощ, ти відчуватимеш тугу — але не таку сильну, як зараз, бо час, як і океан, згладжує краї навіть найгостріших каменів. Щоразу, коли падатиме дощ, ти згадуватимеш мене й ці хвилини. А я постараюся, щоб дощ над твоїм містом не йшов занадто довго.

Рохус говорив зі спокійною сумною посмішкою, і переливчастість його очей трохи поблякла. Відтак він поклав руку дівчині на чоло — вона відчула, як важкість скувала її повіки, і, неспроможна противитися втомі, заплющила очі. А коли розплющила, Рохуса вже не було. Вона вибігла з хатинки, але ніде його не побачила. У відчаї бігала пагорбом, уже знаючи, що не знайде його. Рохус пішов. Разом із ним зник туман, і біля підніжжя пагорба знову було видно місто. Воно здавалося таким же сонячним, мерехтливим і безпечним, як і тоді, коли вона востаннє спускалась до нього. Сповненими сліз очима дівчина дивилася на місто й океан, не вірячи, що може бути щасливою. Вода в очах нагадувала їй про недавній туман. Їй здавалося, що вона вже не зможе сміятися.

Але Рохус сказав правду. Навіть страждання слабне в яскравих променях. Синява океану заврожувала; сміх, що долинав із пляжу, нагадував про те, що життя триває. Дівчина змогла стати щасливою і, як раніше, радіти життю. Як і колись, безтурботно купалася в океані, аж випадкові перехожі обертались, аби ще раз поглянути на неї. Коли вона сміялася, картини завмирили в небі, засліплені її променистою усмішкою і голосом, який бринів, мов сотні дзвіночків, що гойдаються на вітрі. Але часом із заходу наганяло хмар і в місті йшов дощ. Тоді дівчина замовкала й не сміялася, бо серце її огортала туга. Вона знала, що десь далеко подорожній із переливчастим поглядом думає про неї. І хай він пішов, але все одно залишився жити в її серці — там, де завжди під час дощу переливчасто плюскоче вода. Смуток крізь щастя, у якому завжди самотньою нотою лунає спомин про втрату. Саудаде...

Таку легенду якось розповіла мені стара Росінта, продавчиня маїсових коржиків, що присіла відпочити біля мене на пляжі.

Іноді я думаю про цю історію. Можливо, якщо піду, мене також згадає дівчина, що вірить у казки».

* * *

Жирний засинає і спить міцним сном. Наступного дня прокидається в доброму настрої. І за добу — теж. Його радує все. Здається, він скинув кількадесят кілограмів ваги, адже тепер навіть квартирою пересувається з такою легкістю, яка зазвичай йому не притаманна. Він давно не відчував у собі такого припливу енергії. Навіть поривався кілька разів зробити зарядку, але зупинявся через біль у серці.

Щоразу перед приходом Ніки Жирний замовляє якусь їжу, а потім вони дивляться фільм. Так і сьогодні, чекаючи на Ніку, він знову замовляє її улюблену піцу «Маргариту».

Коли лунає дзвінок у двері, Жирний бадьорим кроком іде в передпокій. Відчиняє двері й бачить на порозі сяючу Ніку. В її руках — квадратний пакунок.

— Що це? — питає він з цікавістю.

— Це тобі, — задоволено простягає пакунок Ніка.

— Через поріг не можна передавати, — каже Жирний, сторожко зиркаючи на пакет. — А що там?

— Подарунок.

— Для мене?

— Ні, для ослика Іа, — кумедно морщиться Ніка, дивлячись на нього блискучими від збудження очима, і нетерпляче додає: — Ну відкривай уже!

Жирний іде до вітальні, обережно несучи перед собою пакет, а дійшовши до дивана, зазирає всередину.

— Тут платівки, — каже він.

— Я знаю, що платівки. Там їх три, — сміється Ніка. — Знаєш, що це? Колекція класики, музика для справжніх динозаврів, як ти. Вона купу грошей коштує, я в шоці була.

Помітивши здивований погляд Жирного, пояснює:

— Я хотіла щось тобі подарувати, але не знала що. А тоді вирішила сходити у справжній дорогий магазин — такий великий у центрі, той, що зі скляними дверима, металошукачами і мільйоном платівок на всю стіну. Як у музеї. Просто від підлоги до стелі, уявляєш? Я в житті такого не бачила. Як у минулому столітті.

— Ага, — невпевнено усміхається Жирний.

— Ну і я сказала, що мені треба найкращі твори класики, найголовніші, які були написані в минулому тисячолітті. І вони сказали, що в них є такий подарунковий набір — ну прямо як для тебе: з усіма Моцартами, Бетховенами, Брамсами і ще цим, якого ти мені вмикав. Ну, який заборонив публікувати мелодію свою...

— Шопен, — підказує Жирний.

— Так. Словом, тут увесь цей нафталін, — тріумфально вигукує Ніка.

— Мені дуже приємно, — чемно каже Жирний.

Тоді виймає платівки, довго й уважно вивчає назви на кожній і, помітивши, що Ніка пильно за ним стежить, схвально киває. Її лице промениться радісною усмішкою. Трохи повагавшись, Жирний каже:

— Шкода, що немає програвача. Я б залюбки послухав просто зараз.

— Ох, ну я й ідіотка! — Ніка спересердя стукає себе по лобі. — Я була впевнена, що в тебе таке є. І чому не спитала?

— Гей, стоп! Не страшно. Програвач замовлю сьогодні, завтра привезуть. Це не проблема.

— А й справді. Ну добре...

— Послухай, ці платівки немало коштують, — каже Жирний схвильовано. — Де ти взяла гроші?

— Де взяла, там більше нема, — сміється Ніка. — Ну все, вмикай тоді музику на компі, послухаємо, що є. Давай Моцарта. Або ні. Краще щось лайтове. Може, Шопена?

Жирний усміхається, відкриває папку з музикою, обирає потрібний трек, додає гучності — і на всю кімнату лунає Шопен.

— Яку ж нудну музику раніше писали, — щиросердо каже Ніка. — Ну скажи, як під це танцювати?

— Ти — справжня подруга, якщо згодна слухати таку нудятину, — усміхається Жирний, відчувши раптовий приплив вдячності й ніжності до цієї дівчини.

Того вечора вони слухають музику кілька годин, доки Ніка не каже Жирному, що в неї вже немає сил і болять вуха. Тоді Жирний вмикає Хоакіна Жобіма — і у квартирі звучать знайомі звуки «Дівчини з Іпанеми».

— Це відомий бразильський композитор, — пояснює Жирний. — Коли ти поїдеш у Бразилію, то, напевно, почуєш цю пісню не один раз, бо це — щось на кшталт їхнього гімну.

— Так, я знаю.

— Правда?

— Прочитала у блозі П., — каже Ніка, усміхаючись. — Він також про це писав.

— А, так, мабуть... — погоджується Жирний.

— Тільки не написав, про що ця пісня.

— Про те, що вранці повз завсідників кафе проходить дівчина — дівчина з Іпанеми. Вона йде так, що хлопці, хай що з ними станеться, завжди її пам'ятатимуть, бо вона дарує їм мрії. І навіть якщо все, що їм лишається, — тільки мріяти, вони раді й цьому, тож щоранку чекають тієї миті, коли повз них пройде дівчина з Іпанеми, аби можна було думати про неї решту свого дня.

Ніка уважно дивиться на Жирного, і на лиці її зринає якийсь дивний вираз.

— І нащо він увесь час думає про дівчину з Іпанеми? Може, закоханий у неї?

— Хто?

— Ну, цей П., хто ж іще?

— Не знаю, — стенувши плечима, відказує Жирний. — Може бути, це такий збірний образ — дівчина з Іпанеми.

— А можна закохатися у збірний образ? — настирливо допитується Ніка.

— Ще й як. Але, можливо, П. і не закоханий у неї.

— А що тоді?

— Може, для нього вона — збірний образ, у якому втілено його ідею щастя.

— По-моєму, цей П. — великий любитель збірних образів, — зауважує Ніка, нахмурившись.

— По-моєму, ти стала великою любителькою блогу П., — глузливо каже Жирний.

— Може, й так, — замислено відказує Ніка і раптом аж підскакує. — Я ж не тільки платівки принесла! У мене для тебе ще один подарунок. Тільки ти ж не образишся?

— Що там у тебе?

Жирний невпевнено усміхається, а в його голосі чутно легке занепокоєння.

— Ну, ти ж не образишся? — перепитує Ніка.

— Сподіваюся, не ображуся.

Ніка тягнеться за рюкзаком, кинутим на дивані. Дістає звідти велику пластикову банку білого кольору і декілька паперових коробочок.

— Це дуже хороші таблетки для схуднення, — поспіхом каже вона. — Купила за спеціальним оголошенням. Гарантують, що ти схуднеш протягом місяця. У них купа сертифікатів і все таке. Обіцяють, що як не буде стовідсоткового результату, то повернуть усю вартість. Я і гарантію про всяк випадок взяла.

Лице Жирного багряніє.

— Я вдячний, звісно. Але ж, слухай, не варто було хвилюватися. Не варто, — повторює він з безглуздим виглядом.

— Повір, вони хороші. Знаєш, які дорожезні? — бадьоро каже Ніка. — Мені спочатку навіть грошей стало шкода. А потім подумала: якщо такі дороги, значить, точно справжні.

— Типова помилка, — іронічно зауважує Жирний.

— Ну, а як не допоможе, можна буде отримати гроші назад. Є ж гарантія, — філософськи висновує Ніка.

— Дякую. Таблеток для схуднення мені ще не дарували, — ввічливо каже Жирний.

Коли Ніка збирається йти, надворі вже зовсім темно.

— Я прийду завтра, — каже вона, зачиняючи за собою двері.

Жирний бере препарати для схуднення, несе на кухню і, подумавши, ховає їх у куток на найвищу полицю. Викинувши гарантію у смітник, повертається в кімнату. Акуратно розставляє біля комп'ютера подаровані платівки. Його лице має зосереджений вигляд, наче він робить щось дуже важливе. Закінчивши, гуглить і замовляє програвач. Відтак, замислившись про щось, підходить до вікна й дивиться на Нічине вікно, в якому нещодавно загорілося світло. Бере бінокль і прикладає його до очей.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ